

עדותו של זוהיר אלרג'בי

בן 38, אב לשני בנים ושתי בנות, מתגורר בשכונת בטן אלהוא בסילוואן. עדותו נגבתה ביום 6.6.2010 על ידי מחמוד קראעין מהאגודה לזכויות האזרח.

ביום שבת בתאריך 29.5.2010 התחילו המהומות עם המתנחלים ומאבטחיהם, כאשר כדור של הילדים ששחקו קרוב לבית המתנחלים "בית הדבש", פגע בבית. מאבטחי המתנחלים התפרצו על הילדים, איימו עליהם וגרשו אותם וכל מי שהיה בקרבתם. כתגובה רגילה, הילדים התרחקו מסכנת המאבטחים והתחילו לנקום בידי אבנים לעבר המאבטחים.

בתגובה עלו שני מאבטחים על גג הבית וריסו באמצעות בלון מכבי אש לעבר הילדים וכל העוברים ברחוב, וביניהם גם אישה בהריון מתקדם וילדה בת שנתיים. כעבור כמה דקות הגיעו למקום כוחות מג"ב והתאספו עוד ילדים שלובשים מסיכות על פניהם. חלק מהם עלו על גגות הבתים וחלק נשארו ברחוב והתחילו ליידות אבנים וכל מה שמצאו בדרכם, אפילו דודי שמש.

חיילי המג"ב השתמשו בגז מדמיע ורימוני הלם בכמות מאוד גדולה. זה היה כמו ענישה קולקטיבית לכל התושבים, אפילו לאנשים שהיו בתוך בתיהם. לרגע הילדים השתגעו: הרגשתי שהילדים רוצים לעשות משהו כדי לפתור מהשורש את הבעיות שנגרמו מהמתנחלים ושומריהם. המהומות אשר התחילו במשחק כדורגל, נמשכו ארבע שעות והסתיימו עם ארבעה פצועים במצב בינוני אצל מג"ב.

בשעה 19:00 העימותים התחדשו שוב פעם, ברגע שהתחילו הילדים ליידות אבנים לעבר המאבטחים ושרפו את הזבל הזרוק ליד פתח הכניסה של בית המתנחלים "בית הדבש". אני והאחים שלי היינו בכניסה לבית שלנו, במרחק של 40 מטר מבית המתנחלים, ועבדנו על תיקון צינורות הביוב של הבית שלי. פתאום הגיעו אלינו מאבטחים בריצה, בידיהם נשקים, והתחילו לצעוק עלינו ולקלל אותנו בלי שידענו מה הסיבה. שאלתי אחד מהחיילים מה קורה ולמה כל הצעקות, והוא כיוון את הנשק אלי וירה לכיווני את הכדור הראשון ממרחק של פחות משני מטר, רק בנס לא פגע בי, הוא היה הורג אותי על בטוח.

לאחר מכן נפתחה אש בכמויות ותדירות שלא תיאמן מצד שלושה מאבטחים. אבראהים אלשכשירי, אחד מחברי שהיה לידי, נפצע בראש ממכה שקיבל מאחד המאבטחים באמצעות אקדח, ואז התחילו עימותים וקטטות באמצעות הידיים. בזמן העימותים היו חיילי מג"ב במקום, ומה שהפתיע אותי היה שהם לא התערבו בכלל. כמה אחדים מהם הגיעו על מנת להפריד, אחד מהם, ששמו ידוע לי, אמר לי שהוא ראה את הכל ולא היה צורך בכל הירי והצעקות מטעם המאבטחים, לכן הוא אמר לי שהוא מוכן לתת עדות על כל מה שקרה.

לאחר מכן המהומות התרחבו והמאבטחים השתמשו בנשק חי ללא היגיון: כמה מאות כדורים בפחות מדקה. הירי היה בגובה נמוך, פגע ברכבים, בדלתות הבתים ובחלונות של בתי השכנים, כלומר – סכנת הירי הגיעה אפילו לתוך הבתים, כמו הבית של השכן שלי מאהר עבד אלואחד, שנכנס הכדור אל תוך הבית דרך החלון, פגע בתקרה, ושינה כיוון לעבר הספה שבחדר הישיבה של המשפחה.

עשרות ילדים התאספו על גגות הבתים וברחוב ממול לכוחות מג"ב, יידו עליהם אבנים וניסו לגרש אותם. הם היו ילדים קטנים ואני חושב שהם גרים מחוץ לשכונה, כי כל הזמן היו שואלים על הדרכים שאפשר לברוח מהם.

נשארנו עד השעה 22:30 עומדים בפתח הבית, וברחוב הילדים מיידים אבנים והמשטרה לא מגיבה, עד שהגיע שוטר, שמוכר לי, וביקש לדבר עם מכובדי השכונה, שיש להם מרות על התושבים שביכולתם לשלוט בהם.

בזמן שהוא הגיע אני קיבלתי טיפול רפואי באמבולנס שהגיע לשכונה. אני נפצעתי אחרי שהתחדשו העימותים. הצוות הרפואי רצה לפנות אותי לבית החולים על מנת להמשיך בטיפול כי חשדו שהיה לי שבר בכתף, אבל אחרי שהתקשרו אליי והודיעו לי על הגעת השוטר, סירבתי ללכת לבית החולים והעדפתי לשאר בשכונה על מנת לשבת ולדבר איתו על הדרישות של התושבים. הוא שאל על דרך להגיע להסכמה על מנת להוריד מהמתח והעצבים של שני הצדדים ולהרגיע את המהומות, אני השבתי שאנחנו רוצים לעקור את סיבת המהומות מהשורשים ולהוציא את מאבטחי המתנחלים משכונתנו כי הם גרמו לכל הבלגן הזה.

לאחר מכן העלינו בפניו את הדרישות שלנו שהתרכזו בפניו הבית מתושביו המתנחלים והרחקת מאבטחיהם מהמקום כי הם גרמו לכל הבלגן. השיחה איתו נמשכה יותר משעתיים ותגובתו היתה שהוא מפנה את הבית בתנאי שישארו מחליפים למאבטחים מחיילי המג"ב, אני ישבתי עם שאר נכבדי השכונה על מנת לבדוק האם יסכימו להצעה או לא. הייתה לתושבים הפתעה שהוא הסכים לפנות את הבית, והם ביקשו שאני אודיע לו על הסכמתם, ואבקש למהר בפניו הפצוע מהבית. אני אישית לא האמנתי והתחלתי לעזור לחיילים שהיו עסוקים בהרחקת הילדים שהתאספו בכניסה ל"בית הדבש", ודאגתי שלא יידו עוד אבנים עד הגעת הרכבים המשוריינים המיועדים להסעת המתנחלים בשכונה שלנו. אחרי כמה דקות מהפניו התפזרו כל האנשים, שהיו שמחים כאילו החזירו את הבית לרשות בעליו האמיתיים.

ביום שלמחרת, בשעה 12 בצהרים, הגיעו לשכונה מפקדים ממשטרת ירושלים וביקשו לראות את פצועי הירי ומקומות המגע של הכדורים שפגעו ברכבים, בדלתות ובחלונות הבתים. הם הודו לי על שעזרתי להם בהרגעת המהומות ועל ההתנהגות הטובה איתם, ומפקד תחנת שלם, אבי כהן, הודיע לי שהוא עצר את המאבטחים שירו בתושבים על מנת לחקור אותם. אני לא יודע כמה יש בזה מן האמת, לפי מה שראיתי בהתנהגות המשטרה והתמיכה שלהם במאבטחים.

אני נאלצתי לדאוג להרגעת העניינים ולשמור על השקט כמה שיותר והצלחתי בזה עד השעה 17:00 אחר צהרים, עד שהתחילו הילדים ליידות אבנים לעבר בית המתנחלים "בית הדבש", כשראו את המאבטחים בשכונה. אני ועוד חברים מהשכונה ניסינו להפסיק אותם בכל הדרכים אבל הם לא נענו לנו בכלל, להיפך: הם גירשו איתנו ודרשו שנתרחק מהם כמה שיותר. לאחר מכן התרחבו המהומות בהגעת כוחות חיילי מג"ב לשכונה ושריפת הזבל שהיה ליד פתח הכניסה לבית המתנחלים על ידי הילדים. כוחות מג"ב לא התערבו עד שראו שהבית הולך להישרף, לכן התחילו להתקדם לכיוון "בית הדבש" על מנת להחזיר את הילדים אחורה ולהרחיק את הפגיעה של האבנים מהם ומבית המתנחלים. החיילים השתמשו ברימוני הלם וגז מדמיע בכמות מאוד גדולה, ובסוף הצליחו כוחות החיילים להבריח את הילדים ולאפשר למאבטחים לצאת מהבית ולכבות את השריפה.

יומיים אחרי הפניו החזירו את המתנחלים ל"בית הדבש" תחת פיקוח של כוחות מג"ב ולווי צמוד של המאבטחים, ואחרי שהתקינו מצלמות שמצלמות את כל הסביבה של הבית והוסיפו עוד פחונים על הגגות של הבית כדי למנוע הגעת אבנים לתוך הבית.